

Toinen Joulupäivä

Evankeliumi, Matt. 23: 34-39

Meidän Vapahtajamme tuli maailmaan erityisesti sitä varten, että Hänen piti meidän ihmisluonnossamme kärsiä syntisten rangaistuksen sekä sielun että ruumiin puolesta ja itse käydä läpi kaiken sen tuskan ja ahdistuksen, kaiken sen huonouden, kaiken sen raadollisuuden ja viheliäisyyden, mikä ihmisen päälle voi tulla; sitä varten, että Hän **olisi uskollinen ja armollinen Ylimmäinen Pappi, joka meidän heikkouttamme taitaisi armahtaa, sitten kuin Hän kaikissa kiusattu olisi niinkuin mekin, kuitenkin ilman syntiä.**

Tässä on jotakin tavattoman lohdullista ja autuasta kaikille Hänen lunastamilleen syntisille. Vaikka mitä heitä kohtaisi tässä maailmassa, peljättäisi ja saattaisi heidät murheelliseksi, niin he voivat kohta saada itselleen lohdutusta Herransa Jeesuksen esimerkistä ja sanoa: myös tämän Vapahtajanikin itse on kokenut ollessansa maan päällä; Hän itse tietää, millä mielellä ollaan sellaisissa oloissa; Hän armahtaa varmasti minua — näkeepä Hän minulle hyödylliseksi sen, että kärsimykseni loppuu, tai sen, että se ei lopu, jolloin Hän antaa minulle voimaa sitä kantaa, aina Hän tietää kyllä, kuinka minä kurottaudun Hänen apunsa ja armahtamisensa perään. Sentähden Jeesus itse tahtoi kärsiä tässä maailmassa, että meillä olisi tämä lohdutus; ja siksi koko Hänen opetuksensa tähtäsi siihen, että Hän **kutsuisi tykönsä kaikkia hätääntyneitä, työtätekeväisiä ja raskautetuita saamaan levon sieluillensa.** Jokainen, joka ajatuksella ja harkiten on lukenut pyhien evankelistojen kirjoituksia Jeesuksen elämäkerrasta täällä maan päällä, on havainnut siitä selkeästi sulan armon vuotaneen Hänen huuliltansa, ja ettei mikään ollut Hänelle haluisempaa kuin, että Hän taisi lievittää jonkun murheen ja lohduttaa epäileväisiä. Hän armahti aina sydämellisesti kaikkia niitä, joiden Hän näki olevan surkeassa tilassa ruumiin tai sielun puolesta.

Sitä vastoin meidän täytyy sitäkin enemmän ihmetellä tänä päivänä, kun me kuulemme tässä evankeliumissa Jeesuksen suloisten huulien julistavan kansallensa mitä hirmuisimmat rangaistustuomiot ja uhkaavan heitä, että kaikki se vanhurskas veri, joka ennen Hänen tuloansa maailmaan oli vuodatettu Vanhassa Testamentissa, nimittäin kaikki ne murhat, joihin

Toinen Joulupäivä

juutalaisten esivanhemmat olivat tehneet itsensä vikapäiksi, kun he tappoivat Herran profeettoja, jotka olivat lähetetyt heidän tykönsä, **kaikki nämä murhat piti nyt rangaistaman ja tuleman tämän sukukunnan päälle**. Niin suloinen ja rakas, kuin Jeesus muutoin aina oli kaikkia kohtaan, jotka olivat maailman ylenkatsomat, jotka pitivät itsensä huonoina ja köyhinä ja tunsivat kuinka tarpeellinen Vapahtaja oli heille; niin kova ja ankara Hän sitä vastoin oli aina ylpeitä ja ulkokullattuja fariseuksia ja kirjanoppineita kohtaan, jotka eivät antaneet Hänen rakkautensa taivuttaa ja voittaa heitä, vaan sitäkin enemmän lakkaamatta vainosivat Häntä mitä katkerimmalla vihalla siihen asti, että he sammuttivat kiukkunsa Häneen nauliten Hänet kiinni ristiin. Näille Jeesus puhuu tänä päivänä.

Tämän päivän evankeliumissa Jeesus lopettaa sen julkisen puheen, jonka Hän piti temppelissä. Tämän luvun alkupuolella on luettavissa se monenkertainen voi-huuto, minkä Jeesus huusi fariseuksille ja kirjanoppineille kutsuen heitä ulkokullatuiksi, sokeiksi taluttajiksi, hulluiksi, käärmeiksi ja kyykäärmeitten sikiöiksi sen vuoksi, että he itse eivät tahtoneet vastaanottaa Vapahtajaa. He koettivat myös kääntää yksinkertaista kansaa pois Hänestä. Sen sijaan että he, jotka parhaiten tunsivat Vanhan Testamentin ennustukset, eivät ainoastaan itse helposti voineet ymmärtää, että Jeesus on Kristus, vaan heidän olisi pitänyt lisäksi myös neuvoa yksinkertaisia Hänen tykönsä. Sen sijaan, että olisivat tunnustaneet itsensä syntisiksi, he koettivat ainoastaan tehdä itsensä suuriksi ja arvossapidetyiksi kansan edessä kaikenlaisilla ulkonaisilla jumalisuuden harjoituksilla, vaikka heidän sydämensä oli täynnä pahuutta, niin kuin valkeiksi sivutut haudat, jotka ulkoa näyttävät kauniilta, mutta sisältä ovat täynnä haisevia raatoja. Muitten ulkonaisten hartauden harjoitusten joukossa, joilla fariseukset tahtoivat tehdä itsensä arvossapidetyiksi kansan silmissä, oli myös tämä, että he kaunistivat vanhojen profeettojen hautoja, jotka heidän esivanhempansa olivat tappaneet. Tällä he tahtoivat osoittaa kunnioittavansa niitä vanhoja opettajia sekä näin näyttää, kuinka suuresti he paheksuivat esi-isiensä julmia töitä. Tämä on se viimeinen asia, josta Jeesus soimaa heitä aivan meidän evankeliumimme edellä. Hän sanoo: **”Voi teitä kirjanoppineet ja Farisealaiset, te ulkokullatut! jotka rakennatte profeettain hautoja ja kaunistatte vanhurskasten hautoja, Ja sanotte: jos me olisimme olleet meidän isäimme aikoina, emme olisi olleet osalliset heidän kanssansa profeettain veressä. Niin te siis itseänne tunnustatte, että olette niiden lapset, jotka tappoivat profeetat. Niin tekni täyttäkää teidän isäinne määrän. Te kärmeet, te kyykärmetten sikiät! kuinka te vältätte helvetin kadotuksen? Sentähden, katso, minä lähetän teille profeetat, ja viisaat, ja kirjanoppineet; ”** jne. Matt. 23: 29 - 34. Jeesus tahtoo sanoa: koska te kaunistatte vanhurskasten hautoja, niin te todistatte kauhistuttavaksi sen työn, että heidät tapettiin, ja osoitate kunnioittavanne

Toinen Joulupäivä

heitä haudoissansa; vieläpä sanotte, että jos te noina aikoina olisitte eläneet, niin ette suinkaan olisi esi-isienne kanssa murhanneet Jumalan miehiä. Todellakin olivat näitten murhaajat teidän esi-isienne, ja te osoitate selkeästi olevanne heidän lapsiansa; sillä teillä on sama vihan mielenlaatu, tahdottehan nyt käydä minun kimppuuni. Niin te siis täytätte teidän isänne jumalattomuuden ja rangaistustuomioitten mitan, minkä teidän isänne olivat vetäneet päällensä, mutta helvetin kadotus tulee teidän varmaksi palkaksenne, kun te olette myrkyllisten käärmeitten kaltaisia. Teidän omat työnne todistavat teitä vastaan, sillä ette ainoastaan pyydä tappaa minua, jonka Isä on lähettänyt; vaan kun minä vielä tahdon kärsiä teitä ja lähettää kuolemani jälkeen apostolini teidän tyköenne kutsumaan teitä minun armovaltakuntaani, niin te niitäkin pilkkaatte ja tapatte. Sentähden Jeesus uhkaa heitä, että kaikki vanhurskas veri, joka oli vuodatettu, oli tuleva heidän päälleen; se on: että he sellaisella käyttäytymisellä Jeesusta ja Hänen apostoleitansa kohtaan saattivat itsensä vikapäiksi yhtä suuriin rangaistuksiin, kuin kaikki ne murhat, joita heidän esi-isänsä olivat harjoittaneet maailman alusta, olisivat olleet yksin heidän päällään. Jeesuksen mieli ei suinkaan ollut se, että nämä juutalaiset piti rangaistaman noitten pahojen tekojen tähden, joita heidän isänsä olivat tehneet; vaan se on ymmärrettävä niin, että juutalaiset tiesivät kyllä ne kovat rangaistukset, joita heidän isiensä oli täytynyt kärsiä sen johdosta, että he olivat tappaneet Herran profeettoja; mutta koska nyt nämä hyvin tunnetut rangaistukset eivät kuitenkaan voineet peljättää heitä uudelleen taas vainoamasta Jeesusta ja Hänen apostoleitaan, niin he sillä selkeästi osoittivat suostuvansa kaikkiin esi-isänsä pahoihin tekoihin, koska he noudattivat heidän askeleitaan; ja sentähden heillä ei myöskään ollut muuta odotettavana kuin, että niitten aiheuttamien rangaistusten, jotka he sen kautta vetivät päälleen, piti tulla heille niin koviksi ja raskaiksi, kuin he itse olisivat vuodattaneet kaiken veren, Aabelin, Aadamin pojan verestä, Sakariaan vereen asti, josta puhutaan 2. Aikak. 24. luvussa. Vapahtaja sanoo heille: ”Kaikki nämät pitää tuleman tämän suvun päälle.” Kyllä teitä jo usein on varoitettu isienne esimerkeillä; mutta tällöin te kuitenkin annatte havaita, että te ehdoin tahdoin otatte osaa heidän pahuuteensa ja jumalattomuuteensa; niin pitää myös sekä heidän että teidän oma rangaistuksenne tulla teidän päällemme. — Kaikki mitä Jeesus tässä ennusti heille, täytyi myös mitä tarkimmin. — Hyvinhän tiedetään, että he tappoivat Elämän Pääruhtinaan. Vaikka Jeesus kohteli aina rakkaudella kaikkia, jotka lähestyivät Häntä ja etsivät Hänen armoansa, niin kuitenkin Häntä vihattiin ja vainottiin koko Hänen ikänsä. Hän oli usein hengenvaarassa, kun Hän todisti Totuuden. Vihdoin kun pimeyden hetki oli tullut, Hänen täytyi kärsiä sanomattomat kivut sielussansa ja ruumiissansa vapahtaaksensa meidät onnettomat ihmisiset. Sitä me emme nyt milloinkaan saa unohtaa, että meidän lunastuksemme todella on maksanut Jeesukselle

äärettömät vaivat. Hän on kalliisti ostanut meidät verellensä ristin päällä. Mutta tämä kallis veri, joka vuodatettiin maan päällä koko maailman puhdistukseksi ja syntein anteeksiantamiseksi, ei kuitenkaan sen ylenkatsojille voi muuta, kuin vetää kovat tuomiot heidän päälleen. Jeesuksen viholliset itse esittivät tämän kauhean toivotuksen itselleen: ” **Hänen verensä tulkoon meidän päallemme ja lastemme päälle.**” Ja valitettavasti! tämä toivotus täyttyy vielä tuona päivänä. Vapahtajan katkerimmankin kärsimisen aikana he pilkkasivat ja ilkkuivat Häntä. Ei kukaan armahtanut Häntä, vaikka muutoin yleensä kovimpienkin ihmisten sydän sulaa, kun he näkevät jonkun ihmisen kärsivän niin paljon, vaikka tämä olisi vielä karkeinkin pahantekijä. Tästä nähdään selkeästi, että juutalaisten pahuus siihen aikaan oli yhtä suuri, jopa vielä suurempikin kuin heidän esi-isiensä. — Mutta vaikka he niin pahoin tekivät Jeesusta kohtaan, niin kuitenkin Hänen verensä oli vuodatettu myös heidän lunastukseksensa, minkä tähden Hän myös lähetti pyhät apostolinsa julistamaan heille, että kaikki heidän syntinsä ja sekin väkivalta, minkä he olivat tehneet Häntä itseään vastaan, piti kaikki tyyni anteeksi annettaman, jos he olisivat kääntyneet ja etsineet armoa. Näin saarnaa Pietari heille: ” **Tehkää parannus, ja antakoon jokainen itsensä kastaa Jeesuksen Kristuksen nimeen, syntein anteeksi antamiseksi; Niin tehkää parannus ja palatkaat, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois,**” Apt. 2 - 3.

Me näemme siis, että armo ja syntein anteeksi saaminen tarittiin myös Jeesuksen ristiinnaulitsijoille ja murhaajille, vaikka suurimmalle osalle turhaan. Sentähden myös se hirmuinen Jumalan rangaistus tuli tämän kansan ylitse, kun heidän pääkaupunkinsa Jerusalem hävitettiin, jossa oli niin kauhea surkeus ja valitus, ettei sellaista ole ennen ollut, eikä vastakaan tule.

Siitä huolimatta me huomaamme kuitenkin tämän päivän evankeliumissa selvän merkin Jeesuksen armahtavaisesta sydäimestä kaikkein pahimpiakin vihollisiansa kohtaan. Juuri nähdessänsä etukäteen ja ilmoittaessansa kansansa onnettomuuden Hän huutaa sydämen säälillä:”**Jerusalem, Jerusalem, ... kuinka usein minä tahdoin koota sinun lapses, niinkuin kana kokoo poikansa siipeinsä alle? ja ette tahtoneet.**” Ei minun ole syytäni, tahtoo Jeesus sanoa. Minä olen usein niin kuin rakas äiti kutsunut, varoittanut ja vaatinut teitä, mutta kaikki hukkaan.

Mikään vertaus ei voi ihanammin kuvata meille Vapahtajan huolenpitoa ihmisten pelastuksesta, sekä Hänen lempeyttänsä, rakkauttansa ja kärsivällisyyttänsä syntisiä kohtaan, kuin tämä vertaus kanasta ja sen pojista. Aina viimeiseen asti kana varjelee poikiensa ja antaa henkensäkin alttiiksi, ennen kuin jättää ne vaaraan. Ennemmin se haluaa itse kärsiä nälkää, kuin sallii niitten kärsiä puutosta. Niin pian kuin se huomaa vaaran, se ilmoittaa sen niille, että ne tietäisivät lymytä. Kun se näkee poikiensa olevan hädässä, niin se rientää kaikin voimin niiden avuksi. **Ja samanlainen Vapahtaja osoittaa**

olevansa syntisiä kohtaan. Jokainen sielu, joka antautuu Hänen lävistettyihin käsiinsä, voi siellä levätä turvassa. Hän itse sanoo:”**Ei kenenkään pidä reväisemän heitä minun kädestäni.**” Ennemmin Hän tahtoi uhrata henkensä ristin puussa, kuin että me olisimme joutuneet kadotukseen. Hän oli se **Hyvä Paimen**, joka antoi henkensä lammasten edestä. Hän oli se **Elämän Leipä**, joka tuli alas taivaasta ravitsemaan ja virvoittamaan kaikkia vaivaisia armoa halajavaisia syntisiä. ” **Joka tulee minun tyköni,**” sanoo Hän itse, ”**ei hän suinkaan isoo, ja joka uskoo minun päälleni, ei hän koskaan janoo.**” Joh. 6: 35. Mikä on nyt se leipä, jolla Hän ravitsee nääntyneet syntiset? Siitä Hän itse sanoo:”**Se leipä, jonka minä annan, on minun lihani, jonka minun pitää antaman maailman elämän edestä**”. Joh. 6:51. Katso! kuinka uskollisesti Jeesus varoittaakaan lapsiansa niistä vaaroista, joissa he vaeltavat tässä maailmassa; ja kuinka Hän valvoo jokaista sielua, joka on Hänen omansa, **ettei hänen uskonsa puuttuman pidä.** Mitä vaivaa ja pitkämielisyyttä Hän käyttääkään, kutsuessaan syntisiä palajamaan ja auttaaksensa heitä synnin ja saatanan pauloista. Meidän jokaisen täytyy tunnustaa sen todeksi, että Jeesus mielellään tahtoo koota ihmisiä siipeinsä alle, **mutta he itse eivät tahdo.**

Sinä ihminen! joka pilkkaat Vapahtajaasi ja naurat Häntä ja niitä, jotka Häntä rakastavat, ja niin vainoat Häntä Hänen lapsissansa; o! jospa voisit nähdä Hänen sydämensä, kuinka se sulaa sinun viheliäisyytesi armahtamisesta! O! jos voisit uskoa sen tapahtuneen rakkaudesta sinua kohtaan, että Hän riippui ristin puussa! että Hän sovinnoksi sinun irstaisuutesi ja kevytmielisyytesi tähden vuodatti katkeria kyyneliä! että Hän rakasti katkerimpia vihollisiansa sitä varten! että sinä saisit anteeksi vihasi Sielunystäväsi vastaan. **O! jospa voisit tämän uskoa!** kuinka sinun kova ja irstas sydämesi siitä pehmenisi ja sulaisi, ja sinun silmäsi vuotaisivat häpeän ja kiitoksen kyyneliä Jeesuksen jalkojen juuressa!

Sinä, joka niin suruttomana elät tässä maailmassa, jolla ei ole muuta murhetta kuin, kuinka voit harvat päiväsi maan päällä kuluttaa irstaisimmassa ilossa! kysy omalta tunnoltasi: etkö ole koskaan tuntenut Vapahtajan kolkuttavan sydämellesi? Etkö ole havainnut, että vaikka sinä olet paennut paljon Häntä, niin Hän on kuitenkin käynyt perässäsi, niin kuin Paimen kadonneen lampaansa perässä, ja niin kuin se, joka on tahtonut koota sinut siipeinsä alle? Kukaties Hän on käynyt sinun perässäsi juuri syntiäkin tehdessäsi. Kukaties Hän ei anna sinun rauhassa tehdä syntiä ilman sisällistä nuhdetta ja ahdistusta. Rakas sielu! älä kuitenkaan enää pakene Vapahtajaasi. Hän ei tahdo sinua tehdä onnettomaksi. Älä niin ajattele, että kaikki sinun ilosi loppuisi, jos antaisit itsesi Hänelle. Ei suinkaan! Hän tahtoo pelastaa sinut kovista synnin kahleista. Hän tahtoo puhdistaa sinun sydämesi ja **asua itse siinä** kaiken rauhansa ja ilonsa kanssa. Hän rakastaa sinua ihmeellisesti, sentähden Hän ei

Toinen Joulupäivä

tahdo päästää sinua. Hän on myös antanut sydänverensä lunastukseksi sinun edestäsi.

Sinä ihminen, joka hyvin tunnet paimenesi äänen, ja nyt mielelläsi tahdot olla Hänen omansa; joka et pyydä enempää, kuin että saisit oikein olla Hänen siipeinsä suojassa; mutta et ole vielä saanut oikeaa virvoitusta; sinä joka luulet, että sinulta puuttuu vielä jotakin, ettet ole niin autuas, kuin mielelläsi soisit: **ole hyvässä turvassa, sinä murheellinen, Herra etsii sinua, ja Hän etsii siihen asti kunnes Hän löytää lampaan.** Tässä tilassa sinä olet jo Hänen omansa ja Hän on sinun. Mutta pysy ainoastaan hiljaisuudessa. Isoa ja janoa lakkaamatta Häntä, niin Hän antaa, ennenkuin uskotkaan, sen jumalallisen vakuutuksen sydämeesi, että sinulle on kaikki anteeksi annettu. Sinä halajat tulla autuaaksi Hänessä, sinun pitää myös saada nauttia sitä rauhaa ja autuutta, jota et ole voinut toivoakaan. — Hän on tekevä yli kaiken, mitä sinä rukoilet tai ymmärrät. **Hänelle olkoon kunnia iankaikkisesti. Aamen.**